

چې شوې مین ځان ته بېرې کړې
اخته په غم شوې، اوس نعرې کړې
تاو دې له ځانه سرې لمبې کړې
بنايي، چې ته هم شوگېرې کړې
په نیمه شپه دې د بنگړو شپږنګا راځینه

خدایه د زړه درمان مې راغی
خوشاله یم ارمان مې راغی
ومه صحرا باران مې راغی
یم په رکوع جانان مې راغی
سجدې ته بښته شم که یار ته جیګه شمه

Ketabton.com

ورشی دا زړه ورته لوگی کړئ
دا ټول خواړه ورته لوگی کړئ
هرڅه، هر څه ورته لوگی کړئ
زما بانه ورته لوگی کړئ
زما کاته په جانان بد ولـږېدنه

ما ته په مینه اترنگ راوړه
ته د سپر ليو نه رنگ راوړه
راشه د مینې تېر جنگ راوړه
په لپو لپو لونگ راوړه
زه ترې د غاړې امېلونه جوړومه

ماته خولی گلونه راوړه محراب گل مخلص

ځان به سينگار ښه په مزو کړم
ښه شنه بنگري به په لاسو کړم
شروع به کار د اشارو کړم
جوړ به کميس د ستارو کړم
زه پخوانی رواج واپس ژوندی کومه

مينه خوړه لکه د شات ده
نفرت د زهرو نه ورزيات ده
خبره اوس د انتقاد ده
هره خبره مې په یاد ده
لټانه پس به څنگ په بل باور کومه

بوی به ترې خيژي د لونگو
قربان، قربان له غمـرنـگو
نشه لري لکه د بـنـگو
ای مینه ښه وي د گل رنگو
په تش نظر د سپري ورک کړي ټول غمونه

خوراک دې دي د غره ممانې
الوت کـوې لکه د زانې
زلفې دې سم د گلاب پانې
خو بیا ترخه یې تر بکیانې
په نه خبره راته جوړ کړې سل غمونه

ځانته به جوړ یو نوی غم کړم
تازه به بیا د سترگو نم کړم
د ژوند سکون به لږ را کم کړم
پیدا به ځانته یو صنم کړم
ماته بې غمه ژوند مـزـه نه راکوینه

سلگی و همه راته گوري
فرياد کومه راته گوري
زه ژوند بيلمه راته گوري
له درده مرمه راته گوري
د يار په يو نظر رغېږم نه راځينه

درېسې ډېره يم او تره
مړه په تا يم د لبره
ته چرته يې د زېگي سره
ته راشه ياره زوروره
په سپينه خوله درته زارۍ منت کومه

دا کړې چا راته نېـرا ده
د نار شکلا چې مې سزا ده
د غم او درد برخه زما ده
نوره کيسه رانه خطا ده
پر ژبه نېـ خبرې کړم کړې راځينه

دېـوال نړیـري بلی خاخي
یار خه به کیـري بلی خاخي
زړه مې درزیـري بلی خاخي
باران وریـري بلی خاخي
په ما راخاخي د جانان خواړه یادونه

اخته په ځان شوم رانه هېر شوې
ځانته حیران شوم رانه هېر شوې
تنگ په جهان شوم رانه هېر شوې
چې زه روان شوم رانه هېر شوې
پردی مزدور وم، له باداره یرېدمه

کم مې له گله یار په څه دی
ماته له هر گلابه ښه دی
زه پرې مین یم زما زړه دی
جانان د بدو سړی نه دی
پوهېږم ښه چې غمازان یې لمسوينه

ښه په خوندونو دې ځان موږ کړ
زما د مینې جنگ دې سوږ کړ
دا نوی غم دې راته زوړ کړ
په سپینه خوله دې چاپ راجوړ کړ
اوس به ادکې مور ته څه جواب کومه

په ښکاره ماله گلاب راکه
یا مې رخصت کړه خُواب راکه
شابه کړه ته انتخاب راکه
ماته پرېکړی خُواب راکه
زه دې د بل د یارانې ویستلی یمه

اه تیر وختونه څه خواړه و
ډېر به ملگري راسره و
ښه په خوښیو به ماره و
د ماشومتوب وختونه ښه و
اوس چې زلمی شوم جینکی مې تنگوینه

درپسې مرم ډېر مې ياديرې
ومنه هيڅ مې نه هېريرې
هرڅه كوم كه ته رغيرې
كه ته رنځور په ما جوړيرې
سالو به واچوم سرتوره به درځمه

د ژوند سكون د وجود ساه ده
ودانه ټوله پرې دنـيا ده
نامه يې خوښه د هر چا ده
مينه روا روا ده
دا ناروا وړپسې چا ويلى دينه

ته به هر څه په زرگي تېر کړې
خان به د خوړ کاني په څېر کړې
د زړه ټوټه به بيخي هېر کړې
مات شوی زړه به را کوشېر کړې
خو نا مردې اوبسکې به وار نه درکوينه

په دې نړۍ به دې پرېږدم
زه په نيستی به دې پرېږدم
په مجبورۍ به دې پرېږدم
په غريبۍ به دې پرېږدم
په بې ننگي به درنه واخلمه لاسونه

ناست په وره شکرې غواړي
زړه له ما ملغلرې غواړي
د مینې خوږې سندرې غواړي
دا زړه مې ستا خبرې غواړي
لکه د للمې غنم غواړي بارانونه

زړه مې په درد ښه برابر دی
غرق د یارۍ په سمندر دی
خوشالي نلري اوتر دی
زما نصیب د سالنگ غر دی
په نورو لمر وي، په ما سپینې واورې وینه

سړه سړه هوا لگړي
يخني شېبه، شېبه زیاتیري
سور شال مې وگوره لمديري
نری نری باران وریږي
په تا دې اوري په ما ونیسه لاسونه

وهم نعرې میدان ته راشه
مکړه ښېرې میدان ته راشه
یوځل وړې میدان ته راشه
د غرغړې مېدان ته راشه
سبا مې ستا په تهمت دار ته خېژوینه

زه ستا په زړه یاره پوهېږم
خو زه مجبوره یم دردېږم
دا چې غورځیږم پورته کېږم
تینگه مې مه نیسه خوږېږم
بېگاہ ظالمو ورونو بیا وهلي یمه

هره خندا یې مسکا نه وي
خو مسکا یې له خندا ښه وي
نری باران او توره شپه وي
د اشنا ډاډ دې راسره وي
که د نمرود د اور لمبې وي، پرې ورځمه

خأنته په خپله غم را زیات کړم
جوړ شوی زړه مې بیا را مات کړم
په اسویلو یی ښه برباد کړم
چې ستا د مینې وخت رایاد کړم
راباندې وچورلي دا زمکې اسمانونه

نه به غبرگون نه به احتجاج کړي
راځي حتما به مې علاج کړي
وخت به مې دا ستا د سرتاج کړي
خدای به دې بیا راته محتاج کړي
چې وخت تیریري زما یاد به دې سیزینه

په زړه مې ته پوهېږې ياره
په بل مې نه لورېږې ياره
په زړه مې ښه لگېږې ياره
زما نه نه هېرېږې ياره
په هر راکړي زخم شکر اوباسمه

پښتانه بيا سره جرگه دي
ډېری خلک په انديښنه دي
پوهېږم مونږ پسې غوسه دي
نښې دې ډېرې راسره دي
د زړه تالاب ته يو يو کانی غورځومه

ژوند دې ښه دی، لا پسې ښه شه
دنگه خـواني دې خزان مه شه
د زړه دې هر مـراد پوره شه
دا خوشحالي دې یو په دوه شه
محرابه یاره زه په تا اباده یمه

خدایه بیا به څه چل کیږي
چپه سترگه مې خوځیږي
زړه مې نری نری درزیږي
پاڼه په باد باندې ریږي
جینی چې خال په تندي ږدي څوک به لړینه

زما ترېوره خدای دې جوړ که
د سترگو توره خدای دې جوړ که
د ژوند انخوره خدای دې جوړ که
په رنځ رنخوره خدای دې جوړ که
زما وړې وړې سلگی در پسي دینه

چې خندېدم هغسې نه يم
چې گرځېدم هغسې نه يم
درسه به تلم هغسې نه يم
تا چې لېدم هغسې نه يم
اوس په لکه د تنور غاړې ته ځمه

خومره خوړه د مور نامه ده
ډېره سپېڅلې او خوړه ده
په درنو کانډو درنه ده
خو له مورگانو مې گيله ده
زامن خپل کړي لورگاني بل ته ورکوينه

اول يې ښه په ځان مټين کړم
غرق يې زه په سپين جبين کړم
بيا يې جدا له لونگين کړم
اوس يار لاهو په اباسين کړم
په کناره راسو په ځي ډاډ راکوينه

په میخانه دې خاورې واوړه
په دوستانه دې خاورې واوړه
په مستانه دې خاورې واوړه
په یارانہ دې خاورې واوړه
تسه دعا راته کوه ناروغه یمه

بالبت لاندې دنداسه ږده
ماته بنی لاس ته په سینه ږده
درانہ غمونه ته په زړه ږده
لاس دې د زني لاندې مه ږده
نازک غمبوري به دې گونځې گونځې شینه

نه بڼایسته نه غنمـرنګ وې
بوچ شوي ته په ما ملنګ وې
راسره هسې به په جنګ وې
ته په بدرنګو کې بدرنګ وې
خړستړګی زه وم چې په تا مڼیدمه

دا د ماتم خـبره نه ده
واوره صـنم خبره نه ده
درپسې مـرم خبره نه ده
غم دې د زغم خبره نه ده
نور به په چينغو چينغو کلي خبره ومه

ښکته — گوره نیازینه
ای په شوخی باندې مینه
دا راته ووايه شـیرینه
بې شرمې توره وي که سپینه
مور مې په کټ کې شنه ښکړي موندلي دینه

دغه شمال د ابادی دی
زما په خیال د ابادی دی
ښه جوړ جال د ابادی دی
سړنی کال د ابادی دی
د جینکو میندې به ډېرې وژارینه

دا ښاغلي را واپس کړئ
په مینه تلي را واپس کړئ
بېلتون خپلي را واپس کړئ
په زړه داغلي را واپس کړئ
چرته ځنگل باندې به اور ولگوینه

مسافري پرې نه تیريږي
یوه لحظه یې نه هیريږي
شبهه شبهه یې زړه دردیږي
ورته د کور غړي یادېږي
په نن سبا کې به یار کډه وتړینه

په خدای قسم نه مې هیريږي
ښه بندارونو ته مې زړه کیږي
زړه مې تنگ دی او دردیږي
د چا به کور کلي یادیږي
زما یادیږي د یارانو مجلسونه

مونږ د یو بل په زړه پوهیږو
زه او یار —و ښه پوهیږو
په دې کیسو نو څه پوهیږو
مونږ په نکریزو نه پوهیږو
څوک چې لاسونه سره کوي یاره به لږینه

زړه مې دوه ځايه شو ميراث شو
افسوس په برخه مې بايلات شو
ورک شوی غم مې بيا را زيات شو
د سپينې خولې ستر مې مات شو
د چاولو ټک مې الکانو واورېدنه

زما د حسن کيسې وايي
څوک مې سندرو کې ښه ستايي
د خوشالۍ په لور مې بيايي
که ناز کوم راسره ښايي
يو ښايسته يم بل د لويه کوره يمه

شر دې پرېده زوره وړه
خو به ستم کړې ستمگره
مینی راوستم ستا تر دره
د جونو پلاره سوداگره
د کشری بیه کوه راغلی یمه

کله نه چې اخته په محبت شوم
لکه خسینه سپک د وخت شوم
خأنته خړ سترگی ملامت شوم
د بې غیرتو بې غیرت شوم
خأی د تهمت شوم چې په تا مینیدمه

زما سـکـون دی زما زړه دی
ښه دی یار پوه مې په هر څه دی
شکر په دې چې مې په خوله دی
خو د یار دا عادت ښه نه دی
وړې وړې خبرې زړه ته غور ځوینه

په مینه موږ زما دا زړه که
ورکه تیاره د بیلخانه که
دا مټن زړه مې لږ را ښه که
وکړه قرضه او ما واده که
اوس خو ټول خلک په قرضو واده کوینه

دا جینی خوړلې دې کیسو ده
وارخطا کړې اندیښنو ده
د غربت د لاسه په زارو ده
کوټه مو ډکه د لوگــو ده
ماته تکیه شه دېوال ډډه توروینه

بعضې کارونه دې خطا دي
هر څه هېر کړي دي زما دي
څه کوډې کړې دې په ما دي
تسبو کې دوه، دوه ناروا دي
ماته روا دي یوه یار ته اړومه

راشه د زړه علاج مې وکه
درمان مې شه علاج مې وکه
ومنه ته علاج مې وکه
په سپینه خوله علاج مې وکه
نور د چنډرو په کړشو مه وهه ټوپونه

خدایه بیا به څه چل کيږي
چپه سترگه مې خوځيږي
زړه مې نری نری درزیږي
پاڼه په باد باندي رپېږي
جینی چې خال په تندي ږدي څوک به لرینه

ښایست دې مل د پیغلتهوب شه
ورک دې د سپینې خولې شومتوب شه
درنه قربان مې زلمیتوب شه
راشه په سترگو کې مې خوب شه
زه شوگیرو د بيلتانه خوړلی یمه

رڼه موسم ته لـیونې کړې
د مینې ډک مې دا زرگی کړې
د ښکلو ښکلو مې لوگی کړې
ما د لیلا د سر منگی کړې
چې په سینه مې کشوي په سر مې اوړینه

د گودر خوا خومره بنایسته ده
د جونو جوړه پرې جرگه ده
زما په زړه دا سستا نامه ده
دا مې له تا سره وعده ده
خو چې ژوندی یم زه به ستا رضا کومه

نن مې د یار سترگې یادیري
خمار خمار سترگې یادیري
هغه انکار سترگې یادیري
زړه ته قرار سترگې یادیري
خدایه ماښام کړې چې یې خوب کې ووينمه

تل دې ویل وځه له کوره
بس په وطن ننگ وکړه نوره
بڼه شوه چې خلاص شوم له پیغوره
په مینه مینه راته گـوره
د جنگ میدانـه بریالی راغلی یمه

پرون یې ویل خدای د پاره
ودریږه مه راته په لاره
دا مې ته ومـنه نگاره
څوک به دې مې کړي خوږه یاره
ماته په لویه لار کې مه نیسه گلونه

زه لکه ځمکه ته اسمان شوې
د زړه له تله راته گران شوې
په څه خبره مې جانان شوې
رخصت دې واخستو روان شوې
په زړه دې نشته د یاری سوي داغونه

زه پرې مین یم یار بنایسته دی
سم گلاب دی شهزاده دی
یار مې ځان یار مې زړه دی
بنایست د تورو غرونو ښه دی
په بازاری پوډرو ډېر وغولیدمه

درته په خوله مې دا اقرار دی
لیکم غزل دا مې روزگار دی
مینه مې ژوند مینه مې کار دی
یار خو مې یار ریار ریار دی
د یار په سترگو د ریار قدر کومه

راشه ښکاره د مینې زور کړه
دا مین زړه مې لږ ټکور کړه
راته رنگین دا کلی کور کړه
ځان دې زما د مور اینګور کړه
زه په مور گران یم ستا به ډېر قدر کوینه

وُ تورو شرنګ ډګر کې مړ شو
په وینو رنگ ډګر کې مړ شو
وطن په ننگ ډګر کې مړ شو
پښتون د جنګ ډګر کې مړ شو
پښتنې پیغلې یې له وینو ږدي خالونه

یاره یوځل وطن ته راشه
لکه د گل وطن ته راشه
زما کابل وطن ته راشه
جانانه خپل وطن ته راشه
په کار مې نه دي د اوکراین ډېر دولتونه

ښه په سلگو یاري مې کړې
د نیمو شپو یاري مې کړې
د لوړو غرو یاري مې کړې
د جنکو یارې مې کړې
ځکه مې شونډې د گلاب په شانتي دینه

جانانه تکه توره شپه ده
په چم گاونډ تیاره خوره ده
یاره په ما د غم شپه ده
په زړه مې جوړه اندېښنه ده
خلک ویده دي زه رنځوره ناسته یمه

مونږ ترینه خو په خدای توکل دی
مونږ ته په کلي کې اور بل دی
دا محراب گل مخلص مې مل دی
په تورو غرونو کې مزل دی
جوړه جوړه به لاس نیولي سره خونه

جانانه نن په رښتیا راشه
جانانه یـمـه تنـها راشه
جانانه څنگ ته زما راشه
جانانه ومنه بیا راشه
دا زه منت درته په سرو شونډو کومه

ته وخته بیا مې لېـوونۍ که
ته مې د غرونو غرخنۍ که
د چا شکلا نه مې لوگۍ که
بیا مې له درده ډک زړگۍ که
ماته په ارامه ژوندون خوند نه راکوینه

په تا مین له ډیـوړه وخته
خو په نصیب یمه کـمـبـخته
ته په زړگي یې ډیره سـخـته
څنگه نرۍ یې لکه لـسـتـه
کوم یو خوشبخته به دې هار د غاړې کرینه

راشه جانانه نور معلوم که
نن په ټول کلي کور معلوم که
د خپل مین زړه شور معلوم که
که زورور یې زور معلوم که
اوس مې ډولۍ د کلي منځ کې تپروینه

هجر په زړه زړې زړې کړم
هسې یې زه خاورې ایرې کړم
داسې په زوره چې نعرې کړم
د زړه له درد درله بښې کړم
ګنې بښې مې په تا کله پیرزو شینه

خومره ښایسته زما وطن دی
زما زړگی دی زما تن دی
ماته فارس ماته لندن دی
یاره د سرو گلو گلشن دی
پکې اوسیري پښتانه درانه قومونه

غزل غزل تپه تپه شې
بیا د هر چا په خوله خوره شې
چې کله خاندې تکه سره شې
سم د پغمان د باغ مینه شې
چې درته گورم لکه مالگه اوبه شمه

خپل مینتوب راپوړې اور شو
دا لېونتوب راپوړې اور شو
په مړوند خوب را پوړې اور شو
دا زلمیتوب راپوړې اور شو
که دا مې یاد وي بیا به مینه نکومه

ناز او ادا دې لېوونۍ کړم
گلې خندا دې لېوونۍ کړم
سم په رښتیا دې لېوونۍ کړم
د مخ رڼا دې لېوونۍ کړم
شوم سودایي په لاره ځم گوتې شمارمه

زړه سره ښه کوی روغ گرځي
بس تش کاته کوی روغ گرځي
نور که هرڅه کوی روغ گرځي
خو مینه مه کوی روغ گرځي
دا نصیحت درته د ورور غوندې کومه

که په شارجه که په یونان وي
که په هایلند که په جاپان وي
که په سعودي که په ایران وي
که په اوکراین که په ایران وي
چې مسافر هر چرته وي خوشال دې وینه

راشه نادانه که یې گورې
یه په ما گرانه که یې گورې
په زړه سندانه که یې گورې
مخلص نادانه که یې گورې
په زړه مې تورې وینې ځي درپسې مرمه

وکړه اقرار خپه پرې نه یم
وايه په جار خپه پرې نه یم
وکه اظهار خفه پرې نه یم
وکړه اتبار خفه پرې نه یم
جینی که زړه دې د یاری موړ شوی وینه

زما د تورو جامو یاره
درته ولاړ په نیمه لاره
راځه راځه زما نگاره
دا ستا د دوو سترگو د پاره
په انتظار درته بهر ولاړه یمه

نه پرې تهمت او نه پرې تور وي
لرې له هر چا له پیغور وي
د ننگ څادر یې په مخ خور وي
پېغله په کور او یا گور وي
پښتنې پیغلې څه بنایسته لري خویونه

دا څه جنون را باندې راغی
حال د مجنون را باندې راغی
وخت د بېلتون را باندې راغی
نوی ژوندون را باندې راغی
په نا اشنا څېره کې غاړه را کوينه

د مینې زور ماته معلوم دی
د مینې تور ماته معلوم دی
د هجر اور ماته معلوم دی
د جانان کور ماته معلوم دی
د بام په سر یې کشمالي کرلي دینه

گوره مخلصه زما گله
دا ستا د مینې یم پاگله
د بل به نشمه هیڅکله
زما د ځنې اوربل گله
پاس په اوربل به دې هر وختې گرځومه

د زخمي زړونو دوا شته دی
دوست او دښمن د هر چا شته دی
هم یې لالي او اشنا شته دی
خو چې غماز په دنیا شته دی
عاشق دې نه تړي په خپل اشنا شرطونه

ګلابي رنگ دې لېونی کړم
د سترگو جنګ دې لېونی کړم
بوي د لونګ دې لېونی کړم
د بنگړو شپږګ دې لېونی کړم
په لاره ځم ګوتې شمارم تا یادومه

له رنگه تور دی غنمرنگ دی
په ما مین زما ملنګ دی
همېش ولاړ زما په ننگ دی
جانان مې بوټی د لونګ دی
د مخ خولو نه یې د عطرو بوی راځینه

زما بښایسته یاره نادانه
ژوندون مې گران دی بې له تا نه
د زړه سکون د زړه درمـانه
چې و دې نه وینم جانانه
په ما ودانه دنیا ورانه وي مینه

زما په برخه ستا دیدن شه
زړگی دې تور نور د لـندن شه
نور دې نصیب په خپل وطن شه
ستا لویته زما کفـن شه
چې تور لحد راباندې زیږ گلونه شینه

چم ته قدم راسره کېده
لاسونه سم راسره کیده
وعده صنم راسره کیده
لاس په قسم راسره کیده
که نازولې مې ساتې درسره ځمه

بس که تیاره ده که رڼا ده
خو زه ورځم زما سودا ده
دا څنگه شور څنگه غوغا ده
پاس په جونگره کې ژړا ده
یا څوک مین دی یا دیار د غیږې ځینه

د زړه پيوند دې مبارک شه
د مينې خوند دې مبارک شه
خوب په مړوند دې مبارک شه
دا نوی ژوند دې مبارک شه
په تا را مه شه د خزان سپيره بادونه

زما د ټول عمر ارمان يې
جانانه خوږ لکه ايمان يې
ماته له خپله ځانه گران يې
مخلصه ياره ډېر نادان يې
هر چا ته وايي ته د خپل زړگي حالونه

زما اختر زما سپرلیه
زما د مینې لیونیه
زما ساده ساده لالیه
د تورو غرو د سر شپونکیه
شپېلی دې ماته ده که ته کوي خوبونه

خومره کړي خوند د مینتوب ژوند
یاره هغه د لېونتوب ژوند
په کار مې نه دی سړیتوب ژوند
خومره وي خوږ د زلمېتوب ژوند
چې د جانان سره څوک یو ځای تېروینه

زما په زړه وې رانه لارې
ته مې هرڅه وې رانه لارې
تش په کاته وې رانه لارې
که خدای مې ته وې رانه لارې
که خدای مې بل وي تانه ښه به مې ساتينه

په توره شپه مرور لارې
رانه خفه مرور لارې
آخر په څه مرور لارې
له ما چې ته مرور لارې
د چم گاونډ پیغلې پیغور راته کوينه

ماتہ خولی گلوںہ راوړہ محراب گل مخلص

زما شباب شباب جانانه
زما افتاب افتاب جانانه
زما شراب شراب جانانه
زما گلاب گلاب جانانه
څنگه دې هیر کړل ما سره کړي لوظونه

لاړل هغه وختونه تېر شول
له تانه اوس شیرینې هېر شول
اوس دې خویونه ښار په څېر شول
پاس په کوټه کټونه ډېر شول
بنگړو ته شړنگ ورکړه چې ودې پیژنمه

لالي به بيا توره تېره کـړي
په سنگرونو کې به شپه کـړي
په خپل دښمن به خوا سپړه کړي
چې توره نه کړي نور به څه کړي
چې يې شپږې د پښتنې رودلې دينه

نور دې هجران زغملی نه شم
په زړه دردونه وړلی نه شم
داسې تريخ ژوند کولی نه شم
په خوله درته هيڅ ويلی نه شم
د زړه له تاوه به ښېرې درته کومه

سوچونه ډېر فکرونه ډیر شول
جنگونه ډېر مرگونه ډیر شول
غمونه ډېر دردونه ډیر شول
ولسونه ډېر نارونه ډیر شول
شیرینه یاره تا به چرته لتومه

د یار لتون کلي ته راغی
هغه جنون کلي ته راغی
بیا څه بدلون کلي ته راغی
خدایه بیلتون کلي ته راغی
جوړه جوړه یاران په یو ځای نه پرېږدینه

د غم وخت یې را زیات کړ
مړ یې کړم زه ، زړه یې مات کړ
لکه کاغذ داسې یې قات کړ
په نیمه شپه یې یار رایاد کړ
کوم ځوانیمرگ شپېلی په مینه غروینه

داسې اخته په ویر د ځان شوم
په کړې مینه یې پښیمان شوم
په غرونو سر شومه حیران شوم
د ژوند په لاره زه حیران شوم
دا ستا مینې زه له ژونده وویستمه

زما د سپينې غاړې هار شه
راشه زما شه زما يار شه
ته مې سکون ته مې قرار شه
دا سر او مال مې له تا خاړ شه
شيرينه ياره زه په تا اباده يمه

په تن مې پورې شول اوروڼه
داسې درانه درانه غمونه
دا د ټول کلي پيغورونه
څنگه به نکړمه سوچونه
په ماد مينې دنيا ورانه شوه مينه

دنده زړه راته غړيږي
سلگۍ وهي راته ژړيږي
بې اوره سوځي لمبه کيږي
په مينه زور سړی ځوانيږي
زما په توره ږيره سپين ولگېدنه

خدایه زما جانان زما شو
زما په مينه اوس رضا شو
په شا روان دی په خندا شو
مازيگر مونځ رانه قضاء شو
نوی مټين وم په ديدن نه مړېدمه

د بدبختۍ نیستی د لاسه
د مزدوری نیستی د لاسه
د بې وسی نیستی د لاسه
د غریبی نیستی د لاسه
خوانان د خپل کلي او کور ورک شوي دینه

په ټنډه ایښی دی شین خال دی
اوربل دې جوړ په څه کمال دی
درپسې زړه زما — لال دی
په سر دې شال مخ دې مشال دی
دا خووم کال دي چې مټین درباندي یمه

نو څه ورځه د سترگو توره
زه ډېر ډارېږم له پينگوره
زما د زړه د درد تکه توره
په مخکې ځې په وروستو گوره
وروستی ديدن دې په زړه لارې جوړوینه

دا څه چې تېر شول او تيریږي
هر چاته خپل قسمت رسيږي
خلکه تقدير کله بدلیږي
څه چې ليکلي هغه کیږي
زما قسمت کې به یې ژړا ليکلي وینه

ناز او ادا شیرینې راکړه
وعده صفا شیرینې راکړه
نن په رښتیا شیرینې راکړه
لاس د وفا شیرینې راکړه
د ژوند له کاره گلې تا ویستلې یمه

چې راسره به تل په څنگ وو
د درې رنگه بیرغ په رنگ وو
خپلو منځو کې به په جنگ وو
چې مړوندونو کې مې تنگ وو
هغه بنگړي مې اوس څنگلو ته راځینه

د خپلې مینې مې مجنون کړې
پوی مې په راز ته د ژوندون کړې
غم نه مې لرې په سکون کړې
له هندوستانه مې راستون کړې
له گورستانه به دې څوک راستنونه

کله چې ستا د مینې غل شوم
لکه غم په ژرنده دل شوم
سم دم سړی ومه پاگل شوم
سم د مین سړي غزل شوم
ستا یارانې خو په ما سر وگرځوونه

سره دې جوړه سترگې خمارې
سمه بنایسته شیرینې بنکارې
سم جوړوې په زړه کې لارې
په بام ولاړې هــــوا دارې
مرگی دې هېر دی په اوربل وهي لاسونه

ژوند مې خزان دی خوږه یاره
بې له تا گران دی خوږه یاره
سخت دې هجران دی خوږه یاره
ارمان ارمان دی خوږه یاره
د غریبې د لاسه ورک د ملکه یمه

په زړه دې څه دي راته وایه
راسره مل یې ژوند تر پایه
ما خوروې ولې بې ځایه
بیلټونه کور دې راته بښایه
د زور دې نه یم ننوټې به درځمه

مورې په ما چې ستا نظر وي
ژوند به مې بچ له هر خطر وي
په ما به هر ساعت اختر وي
چې ستا دعا زما په سر وي
زه به کامیاب د ژوند په هر میدان کې یمه

زه خومره ښه وم چې کمکی وم
له ښکلا ډکه گاللی وم
د شوخی موچ کې لېونی وم
که ته شهید شوې زه ژوندی وم
سپینه روپی به ستا په قبر باندې ږدمه

مینه کوم وزگار نه یم
د بیلټانه په لاره نه یم
عشق مې دی کار بې کاره نه یم
یار خو مې شته بې یاره نه یم
بې یاره انجونې لاس تر زڼې ناستې وینه

خير كه هر خو د زړه چاودون و
كه تنهائي او كه بېلتون و
يا درد و غم و يا سكون و
مينه خو نوم د بڼه ژوندون و
بې ميني ژوند راته بې خونده دى مئینه

توبه له جنگه نوره وکړئ
او يو تر بله جوړه وکړئ
يو اتفاق شئ سوله وکړئ
خوانانو بس دى روغه وکړئ
ميندې شوې کونډې يتيمان ژړا کوينه

په ما به غم دا اختر نه وی
قلم قلم به خيگر نه وی
د زړه په سر به پرهر نه وی
که مې جانان مسافر نه وی
تر نیمو شپو پورې به ولې ژپیدمه

کډه تړمه درنه خُمه
کلی پرپرډمه درنه خُمه
په غر او سمه درنه خُمه
د جانان غمه درنه خُمه
دا ستا د لاسه مال نه راځي خوبونه

دېره وړه یمه کمکی یم
په تورو شیو سپینه سپوږمی یم
دیره بنایسته یم گاللی یم
ورور مې توپک دی زه گولی یم
په تورو غرو مې اړوي ژپا راحینه

زما جانانه غمــــــرنګه
دا زه دې وویستم له ننگه
کانې دې وکړې رنګ په رنګه
نه گاللی یم نه بدرنګه
زه غمـرنګه یم خوانان رنخوړومه

پرهر پرهر زړه ته ټکور يې
زما د دواړو سترگو تور يې
لکه گلاب داسې سمسور يې
څنگه خواږه خواږه را گورې
پلو دې ونيسه چې زړه در واچومه

د زورورو د زور نه يـم
سم سمندر يمه اور نه يـم
پوی د حالاتو په سور نه يـم
يمه پردی د چا ورور نه يـم
ورځ کې خوارې د شپې پېره د ځان کوومه

یار نه بغیر مې ژوندون گران دی
زما زړگی دی زما ځان دی
دا خپلول زما ارمــان دی
دا یو مې زړه یو مې جانان دی
نورو ته نور زړونه له کومه پیدا کړمه

د جونو بیا شور په گودر دی
ته به وی سم کوچنی اختر دی
په مئینانو جوړ محشر دی
د پېغلې خوله د جنت ور دی
د جنت ور ته هر سړی تمه لرینه

همېشه گرځم بې سينگار
کړم دې د ژوند څخه بېزاره
تپوس مې وکړه خدای لپاره
بابا مې نه درکوي ياره
لاړ شه بابا باندې مې وکړه تعويدونه

لیدل دې نه وو معجزه وه
زما خو ډېره اندېښنه وه
سم د جنت پشان خوږه وه
بېگا مې یار سره وعده وه
د لاس بنگړي مې په رومال تړلي وونه

زړه مې نری نری خوړيږي
جانان مې هر وخت رایاديږي
یوه شېبه مې نه هیږيږي
چې کبر نکړي نه خواريږي
خاونده خدایه مابه کبر کړی وونه

دنیا په مینه ښه ښکاريږي
هم پاک الله پرې خوشالیري
په مئینانو خپه کيږي
پاڼه په باد باندي رپیږي
جینی چې خال په تندي ږدي څوک به لږینه

زه خو دا ستايم
او بې پروا يم
ای زه مين دې
په ښکلا يم
اول مې نه ويل اوس يې وايم
د زړه خبرې مې په خوله راغلي دينه

چې مازيگر وي
بل زيږی لمر وي
جونې چې ټولې
په گودر وي
د زرو قدر په زرگر وي
د پيغلو قدر په نادانو وړکو وينه

محراب گل مخلص

ماته خولی گلونه راوړه

ډیره کمکی یم
د گل غوتی یم
په تا مـئینه
لیونی یم
زه کلیواله شان جـینی یم
د ښار هلک یې درته یاد دي ډیر چلونه

ما شوگیرې کړې
ډیرې خوارې کړې
یار راته جوړې
بهانې کړې
جانان مې جرړې د زړه پرې کړې
لکه نښتر په تاوېدو ځمکې له ځمـه

زړه په درزا شي
دېر وار خطا شي
د چا خيالونو
کې تـبا شي
چې ځان ته کينم ژړا راشي
بې وفا ياره زه په ژوند ستومانه شومه

دا څه ژوندون دی
د زړه چاودون دی
خدایه دېر سخت
د یار بيلتون دی
ما خلکه کړی دا تړون دی
نه به ورځمه نه به یار نور یادومه

محراب گل مخلص

ماته خولی گلونه راوړه

رڼا لگيږي
تیاره ټولېږي
زما له حاله
څوک خبرېږي
که یاري کړم مخ مې توريږي
که یاري نکړم ماشومان له ولېږي مړینه

رنگونه راوړه
خوندونه راوړه
ځان سره تېر
وختونه راوړه
ماته خولی گلونه راوړه
زه د ورېځ د پاسه چتر جوړوم

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library